

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi ucca 22. I. em. Telefon: 13-33. - Kiadóhivatal, külsőszerkesztői és jegyiroda: Aradi ucca 8. Telefon: 306. - Nyomda: Löw Lipót ucca 19. Telefon: 16-34. Távirati és levélcím: Délmagyarország Szeged.

Péntek, 1930 július 25

Ára 16 fillér

VI. évfolyam, 166. szám

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3-20 vidéken és Budapesten 3-60, külföldön 6-40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 16, vasár- és ünnepnap 24 fill. Hirdetések felvétele tarifája szerint. Megjelenik hétfő kivételével naponta reggel

A víz és szociálpolitika a homokon

A szegedi ember, azt mondják, mind lokálpatrióta. Olyan paprika, mint a szögedi, sehol máshol meg nem terem, mondják a szögediek. Olyan papucs, mint aminőt itt csinálnak, nem készül a világ egyetlenegy más táján sem, büszkélkednek megint csak a szögediek. De büszkeség dagasztja az önérzetes szögedi polgár keblét akkor is, amikor a tarhonyával, a kertészettel vagy a bicskájával dicsekedhetik. Vagyunk azonban már néhányan, akiknél a lokálpatriotizmus túltengésén rést ütöget a tapasztalat és a tisztánlátás. Sőt azt is tudjuk már, hogy terem szegedi paprika, sajnos, nemcsak Kalocsán, hogy készül szegedi papucs Dévaványán is, hogy gyurnak szegedi tarhonyát nemcsak Budapesten a Wesselényi-uccában, hanem Wienben is, hogy készülnek szép szegedi bicskák Debrecenben, sőt Prágában is és hogy a szegedi rózsákkal fölveszik a versenyt a pécsi, a pesti, a milánói rózsák is.

Körülbelül ez a helyzet a közigazgatási specialitásokkal is. Nagyon tévedünk, ha azt hisszük, hogy csak nálunk nincs csatornázás és ok nélkül önérzeteskedünk afölött való elragadtatásunkban, hogy néhány száz uccánk még mindig nincs kikövezve. Mint egészen külön közigazgatási specialitásra leginkább talán arra hivatkozhatnánk, hogy lakosságunk hatoda olyan nedves lakásban lakik, amelyet ki kellene lakoltatni és hogy a szegedi lakásoknak egynolcadda nedves. A vízhiánnyal se nagyon büszkélkedjünk. Nyugati metropolisoknak ezen a téren való konkurenciájától nem kell tartanunk. Arra még elhatározzák magukat, hogy fölvegyék velünk a versenyt virágok termesztésében, tarhonya gyártásában, papucskok és bicskák készítésében, de közigazgatási rendszerünkől mintha kissé távol maradnának. Nyugaton a város pénzén legelőször csatornáznak, teljes vízvezeték építenek, aszfaltoznak és köveznek. Ezzel szemben hazai földön határozottan mutatkozik némi konkurencia. Teljes csatornahálózata egyetlen egy magyar városnak sincs. A kövezés körül szintén vannak lényegbe vágó hibák és hiányok valamennyi vidéki városban. És Móra nedves lakásai jutnak az ember eszébe, amikor Lillafüred közvetlen közelében, ötpernyi távolságban a miskolci főuccától, rettenetes barlanglakások sorfala között megindul a hegyen fölfelé. De abban sem állunk versenytárs nélkül, hogy a városnak csak nagyon kis területére terjed ki a vízvezeték és hogy június óta a vízvezetékbe bekapcsolt területen sincs víz rendesen. Itt van például Kispeszt. Nagy város. No nem egészen akkora, mint Szeged. A lakosok száma is kisebb valamivel. Egyeteme sincs. Modern klinikái sincsenek. Nem aspirál olyan térre sem, mint aminőt nálunk most rendeznek 300 ezer pengő kölcsönrel. Megtörténhetik, hogy meg is szűnik ez a Kispeszt. Amikor majd megcsinálják a Nagypeszt. Ez valamivel előbb lesz, mint amikor Nagyszegedet csinálják meg, ide kapcsolván közigazgatásilag vízvezetékkel akkor már szintén ellátott Somogyi-telepet.

Kispeszt népszerű ismertetése után el kell mondani, hogy most ott is arról a vizről beszélnek legtöbbet, ami nincs. De Kispeszen cselekedtek is. Rendkívüli közgyűlést tartottak a vízhiány miatt. És ebben Kispeszt majdnem versenytárs és követő nélkül áll a magyar vidéken. Szegeden valósággal képtelen-

ség lenne összehozni rendkívüli közgyűlést. A szegedi városatyákat a közéleti elszántság ilyen magas fokára a vízhiány következménye gyanánt se lehetne inspirálni. Bár ujabban itt is történnek csodák. S e csodajárás egyik tünete gyanánt kell elkönyvelni a júniusi közgyűlésnek azt a határozatát, amellyel kimondotta, hogy sürgőnyileg kéri a kormánytól a boletta visszavonását.

No de a csodákban még se bizunk. Ha csak magától nem fakad föl a víz a szegedi talajból, sok víz fog addig lefolyni a Tiszán, amíg a vízhiányt teljesen megszüntetik s amíg odáig fejlődünk, hogy benn lesz a víz kivétel nélkül minden család egészséges és tiszta otthonában. Rendkívüli közgyűléseknek, saj-

nos, nem lesz szerepük ennek a folyamatnak a megérlelésében és bevezetésében. Rendes közgyűléseknek se nagyon. Ahogy egyes hangoskodók »progresszív« szellemét ismerjük, megvolna, meg is marad és meg is lesz bennük a hajlandóság a vízhiány radikális megszüntetésére. Csak gyűjjön a polgármester, meg a kisgyűlés azzal a javaslattal. Végre is inni kell az embernek. Ha nincs víz, hát bort. Víz nem teremthetünk. De bort termeltünk. Van is belőle bőven. 24 óráig sem szabad itt szomjazni hagyni az embereket. Hogy *ihasának, le kell szállítani a boritaladót.*

Ime, bizonyosság Isten és ember előtt. Nem közgyűlés kell. Nem szónoki beszédek. *Hanem szociálpolitika.*

Borzalmas arányokban bontakozik ki a délolaszországi földrengés pusztítása

Egyes városok teljesen eltűntek a föld színéről — Már közel 2460 halottról és 3000 sebesültről számol be a hivatalos jelentés — Megrázó részletek a szörnyű éjszakáról

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Nápolyból jelentik: A város lassankint viszsza a normális képét, a lakosság hangulata kissé megnyugodott és az emberek most már visszamerészkednek házaikba. A munka is mindenütt újból megindult. A hatósági vizsgálat szerint a kár Nápolyban nem olyan nagy, mint ahogy azt gondolták. Mindössze 80 épület sérült meg súlyosan, ezeket kiüritették.

A Nápoly közvetlen környékén fekvő községekben is aránylag csekély a kár, amint azonban az ember távolodik Nápolytól, egyre jobban belekerül a földrengéssújtotta vidékbe. Az országuton mindenütt hosszú oszlopokban vonulnak a menekültek Nápoly, Foggia és Bari felé. Ezekben a városokban van a segélyakció központja és ide hozzák a sebesülteket. A társzekerek és katonai autók végeláthatatlan sora halad a sebesültekkel a kórházak felé.

A szemtanúk megrázó részleteket beszélnek a szörnyű éjszakáról. Az embereket álmukban lepte meg a földrengés és csak kevésnek sikerült az első földlökés után menekülni. Az első gyengébb földlökést néhány másodperc múlva újabb lökés követte, amelyről a házak rombadőltek és aki bennük volt, a romok alá került. A pánikot fokozta, hogy a

villamosvilágítás már az első lökés után mindenütt megszakadt. Az életbenmaradtak egy szál ingben botorkáltak a sötét uccákon és minduntalan beleütköztek a beomlott falakba.

A templom maga alá temette az imádkozó híveket

Ariano faluban a megrémült lakosság könyörgésére a plébános kinyitatta a templomot. A sötétben a lakosság nem látta, hogy a templom falai meg vannak repedezve és amikor már vagy százan fohászkodtak az oltárok előtt,

a templom tetőzete óriási robajjal rájuk szakadt és valamennyi hívőt maga alá temette.

A legnépesebb részleteket jelentik Villa Nuovából, amely csak volt.

A 3000 lakosú olasz városka teljesen eltűnt a föld színéről, csak kőhalomaz jelzi a tegnap még virágzó falut.

Súlyosan megrongálta a földrengés a múlt évben felépített apuliai vízvezeték is, amely a fasiszta kormánynak egyik legnevezetesebb alkotása. A vízvezeték Verusa mellett több száz méter hosszúságban összeomlott és hetekig fog tartani, amíg a vízellátás megindulhat.

1768 halott, 2646 sebesült

A belügyminisztérium csütörtökön délután újabb hivatalos jelentést adott ki, amely pontosan részletezi városok és községek szerint a halottakat és sebesülteket. A jelentés megjegyzi, hogy ez az összeállítás sem tekinthető véglegesnek. A hivatalos jelentés szerint négy tartományban: Avelinóban, Beneventóban, Foggiaiban és Potenzaiban pusztított a földrengés.

Az eddig agnoszkált halottak száma 1768, a kórházakban ápolat súlyos sebesülteké 2646, az elpusztított községek száma 83.

A jelentés hangsúlyozza, hogy ezek a számadatok a legközelebbi órákban még emelkedni fognak.

A római lapok elküldték tudósítóikat a földrengéssújtotta vidékekre. Az újságírók hatalmas cikkekben számolnak be a földrengés pusztításairól. A legszörnyűbb kép Melfi városkában tárult szemük elé. A városnak a hegyoldalon fekvő része úgy elpusztult, hogy kő kövön nem maradt. Háromszáz ember vesztette itt életét, úgy, hogy a város temetője nem tudta befogadni a rengeteg halottat és azoknak egy részét a szomszéd község temetőjében kell eltemetni.

A földrengéssújtotta vidékeken a mentőszemélyzet lázasan dolgozik a sebesültek elszállításán és a leomlással fenyegető házak lebontásán. A lakosság között nagy mennyiségben osztanak szét élelmiszereket, ruhaneműket és sátrakat s külön szolgálatot rendeltek el a